

Fővárosi Ítéltábla

4.Pf.20.077/2023/7.

A Fővárosi Ítéltábla a Kun Péter Ügyvédi Iroda (ingatlan címe; ügyintéző: felperesi jogi képviselő neve ügyvéd) által képviselt perújító felperes (ingatlan címe) perújított felperesnek – a Palotai Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe I/2.; ügyintéző: alperesi jogi képviselő neve ügyvéd) által képviselt perújító alperes (perújító alperes címe) perújító alperes ellen perújítási eljárásban a Fővárosi Törvényszék 2022. június 14. napján meghozott 37.P.21.794/2021/51. számú ítélete ellen a perújító alperes részéről 52. és 56. és Pf.3. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a perújító alperest, hogy fizessen meg a perújított felperesnek 15 nap alatt 600.000 (hatszázezer) forint + áfa mértékű másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék 6.P.23.099/2011/26. számú és a Fővárosi Ítéltábla 25.Pf.20.420/2015/7. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 55.076.800 forintot, valamint ezen összegből 18.000.000 forint után 2006. augusztus 1., 36.500.000 forint után 2006. augusztus 2., 350.000 forint után 2006. október 10., 226.800 forint után 2006. november 9. napjától számított késedelmi kamatait. A Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.III.20.528/2016/6. számú ítéletével a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

[2] Az alperes perújítási kérelemmel élt a jogerős ítélettel szemben. A Fővárosi Törvényszék 37.P.23.377/2019/28. számú végzését megváltoztatva a Fővárosi Ítéltábla 4.Pkf.25.462/2021/2. számú végzésével a perújítást megengedte.

[3] Az alperes a perújítási kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a perújítási kérelme és az új bizonyítékok alapján a kereset elutasítását kérte.

[4] A perújított felperes a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte. Vitatta a perújítási kérelmet, az ahhoz csatolt okiratok valóságát, illetve arra hivatkozott, hogy azok valóságuk esetén sem alkalmasak a jogerős ítélet megváltoztatására.

[5] Az elsőfokú bíróság a perújítás eredményeként meghozott ítéletében a Fővárosi Ítéltábla 25.Pf.20.420/2015/7. számon meghozott másodfokú ítéletét, amellyel a Fővárosi Törvényszék 6.P.23.099/2011/26. számú ítélete jogerőre emelkedett, hatályában fenntartotta. Megállapította bruttó 2.352.426 forintban a perújított felperesi jogi képviselő munkadíját és felhívta a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatalát, hogy a perújító alperes által letétbe helyezett perköltség biztosítékot utalja ki a perújított felperes részére. Kötelezte a perújított alperest, fizessen meg a per-újított felperesnek további 452.426 forint perköltséget.

Az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában rámutatott, hogy a pert a perújítási kérelem keretei között kellett újból tárgyalnia, és azt kellett vizsgálnia, hogy a perújító alperes tudja-e bizonyítani a kérelemben előadott új tényeket, miszerint a perbeli kifizetések a cég1 Kft. és a felperes között létrejött szolgáltatási szerződés keretében nyújtott szolgáltatás ellenértékeként, valamint a felperes a cég4 Kft. és a cég5 Kft. között létrejött vállalkozási szerződés keretében nyújtott szolgáltatás ellenértékeként, a felperes érdekében történtek. Kiemelte az elsőfokú bíróság, hogy a perújító alperes el nem bíralt, illetőleg új bizonyítékok mellett új tényeket is előadott. A cég1 Kft. és felperes, valamint a cég5 Kft. és a felperes között létrejött szerződések tekintetében azok alaki valóságát megállapította. Az utóbbi szerződés tekintetében megjegyezte, hogy az ügylet érvényességét nem befolyásolja, ha a szerződés aláírója álképviselőként járt el, ezért a meghatalmazás és bélyegző használat kérdését nem vizsgálta. Miután a teljes bizonyító erejű magánokirathoz a tartalmi valósága tekintetében kötődő nem fűződik, vizsgálta a szerződések tartalmi valóságát is. Rámutatott, hogy az alapeljárás során a bíróság jogerősen megállapította, hogy a felperes ügyvezetői tisztségét 2001. február 18-tól, 2008. február 16. napjáig betöltő alperes az ezt követően az ügyvezetői tisztséget ellátó személynek nem adta át a könyvelési iratokat, valamint a felperes gazdasági tevékenységével kapcsolatos egyéb, a perbeli kifizetésekkel kapcsolatos iratokat, továbbá a beszámoló 2006. évre vonatkozóan nem került benyújtásra. Az okiratok fellelésének körülményei kapcsán előadottakat az elsőfokú bíróság nem tartotta életszerűnek. E körben kiemelte, hogy az okiratok eltűnése miatt senki semmikor nem tett feljelentést, a felvett átadási jegyzéken a helyszín átírásra került és a dátum áthúzásra, átírásra. Az átadási lista alapján pontosan nem volt megállapítható, hogy a megtalált kartondoboz részét képezték-e a perújítás alapját képező okiratok. Az átadási listán a felperes, valamint a szerződő neve nem szerepel. Külön kiemelte az alperes tárgyaláson tett nyilatkozatát és azt, hogy ennek ellenére az okiratokat nem csatolta be, kizárólag másolati példányt, az eredeti példányokat a per utolsó tárgyaláson nyújtotta be a tanúk meghallgatását követően. Az eredetinek mondott okiratok csatolását ezért aggályosnak tartotta, figyelemmel arra is, hogy a perújítási kérelemben kifejezetten akként nyilatkozott, hogy az okiratok és a bizonylatok másolatait találták meg a kartondobozban, így az elsőfokú bíróságban erős kétely merült fel az okiratok tartalmi valósága felől. Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy az alperesnek emlékeznie kellett volna a cég1 Kft.-vel kötött szerződésre, illetve tudnia kellett volna a szolgáltatási szerződésről. Nem

tartotta elfogadhatónak a perújító alperes érvelését, miszerint érdekeltségi körébe tartozó jelentős forgalmú gazdasági társaságok ügyeinek bonyolítása miatt kisebb pénzügyi tételekre nem emlékezett. Így életszerűtlennek találta, hogy amennyiben két gazdasági társaság között egyetlen szerződés volt, a hosszú évek óta fennálló szolgáltatási szerződés, abban az esetben a perújító alperes az utalások eredetének kutatása során azokra nem emlékezett. Kifejtette az elsőfokú bíróság, hogy a szerződés tartalma, keltezése, a perújító alperes által előadottak közötti ellentmondás is a szerződés tartalmi valótlanúsága iránti gyanút vetette fel. Az elsőfokú bíróságnak a tanúk szavahihetőségével kapcsolatban kételye merült fel, mivel szoros gazdasági, munkaviszonyban álltak az alperessel, és beadványaikban azonos formátumban, szinte teljesen azonos szöveggel terjesztettek elő nyilatkozataikat, ugyanazon faxcímről feladva. A cég1 Kft. ügyvezetőjének 11 évvel korábbi rendőrségi meghallgatása során, illetőleg a perújítási eljárásban tett vallomása közötti ellentmondásokra is rámutatott. Az elsőfokú bíróság mindezen nyilatkozatok, vallomások, az okiratok előkerülésével kapcsolatos körülmények, az eredeti okiratok bemutatásának jelentős késedelmével kapcsolatos tények együttes mérlegelésével és egybevetésével a Pp. 206. § (1)-(2) bekezdése alapján arra a következtetésre jutott, hogy a perbeli utalások időpontjában a felperes és a cég1 Kft. között nem volt szolgáltatási szerződés, a csatolt okiratok tartalma nem valós. Abban az esetben, ha valós tartalmú lett volna a szolgáltatási szerződés a cég1 Kft. és a felperes között, akkor sem tartotta bizonyítottnak, hogy a vitatott kifizetések a felperes érdekében történtek. Maga a perújító alperes is nehezen döntötte el, hogy a szerződésben szereplő összegek kifizetését mely vitatott tételekkel párosítsa. Eltérő nyilatkozatot tett e körben az eljárás során. Az utalás jogcíme nem került feltüntetésre, a közlemény rovat nem került kitöltésre, így az utalás rendeltetése beazonosíthatatlan. Az alapeljáráshoz képest a perújítási eljárásban említette a szerződést az alperes. Mindezek alapján nem tartotta megállapíthatónak az elsőfokú bírósága, hogy a cég1 Kft. részére történő utalás mi alapján, milyen jogcímen történt. A perújító alperes pénzátadásra tett nyilatkozata a pénzátadás körülményeire nem tért ki. A megfizetést bizonylat nem támasztja alá. A kúriai határozatban foglaltakra figyelemmel hangsúlyozta az elsőfokú bíróság, hogy az ügyvezetőnek kell igazolni, hogy a kifizetéseket mire teljesítette. Ezért a szerződés tartalmi valósága esetén sem lenne az bizonyításra alkalmas, hogy a perújító alperes által megjelölt utalások és kifizetések annak ellentételezései és a felperes érdekében történtek. A cég5 Kft. és a felperes között létrejött szerződés tartalmi valódisága tekintetében utalt még a perújító alperesnek az alapeljárásba tett nyilatkozatára, a büntetőeljárás során fogatosított meghallgatására, valamint arra, hogy bizonyossá vált a bíróság számára, hogy a felperes gazdasági életében ebben az időszakban a szentendrei projekt volt a meghatározó beruházás. Így a perújító alperesnek, mint gondos ügyvezetőnek emlékeznie kellett volna a tereprendezésre. A másik szerződő fél részéről eljárónak a munkálatokról a szerződésről konkrét emlékei nem voltak, az ingatlan, ahol a szerződés szerinti munkálatokat végezték, nem a felperes tulajdonában volt. A Pp. 206. § (1) bekezdés szerint a bizonyítékok mérlegelésével az elsőfokú bíróságnak az a meggyőződése alakult ki, hogy a vállalkozási szerződés és a hozzá kapcsolódó teljesítési igazolások, számlák tartalmilag nem valósak. Ugyanakkor ez utóbbi szerződés tartalma mellett sem lett volna alkalmas annak bizonyítására, hogy ezen szerződés ellenértékének megfizetése érdekében került sor a 2006. július 31., augusztus 1. és október 9-i pénzfelvételre és kifizetésre. E körben rámutatott, hogy a perújító alperes az eljárás során maga is módosította nyilatkozatát, hogy a pénzfeltételek közül melyik, mennyiben vonatkozik a szerződés pénzügyi teljesítésére. A cég5 Kft. által kiállított számlák fizetési határidejéhez képest az első hivatkozott pénzfelvételre az első határidőt követő közel két hónap elteltével, a másodiknál közel egy hónap elteltével került sor. Miután a felperes számlájára nagyobb összeg került átutalásra 2006. július végén, így a határidőben történő fizetésnek pénzügyi akadályát nem látta az elsőfokú bíróság. Kiemelte az alapeljárás során bizonyítatlan tényeket, hogy a pénzügyi helyzet átláthatatlanságát tanúvallomások

erősítették meg. Hangsúlyozta az elsőfokú bíróság, hogy az eljárás során kizárólag az nyert bizonyítást, hogy a készpénzfelvételekre sor került. A perújító alperes a szerződés tartalmi valódiságának bizonyítása mellett sem tudta azt igazolni, hogy a perben megjelölt készpénzfelvételek során felvett pénzüsszegek a cég5 Kft. részére kerültek átadásra, ezeket az összegeket ki, mikor, hol, kinek adta át, az alperes még tényelőadást sem tett, okiratot, átvételi elismervényt nem csatolt. Az eljárás során homályban maradt, hogy a készpénzfelvételek során felvett pénzüsszegek kinek, milyen jogcímen kerültek kifizetésre. Utalt az elsőfokú bíróság a Kúria döntései nyomán kialakult egységes gyakorlatra. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelése útján azt állapította meg, hogy a cég5 Kft.-vel kötött szerződés tartalmi valódisága esetén sem lenne alkalmas annak bizonyítására, hogy annak ellentételezésére kerültek kifizetésre a készpénzfelvételek. A perújító alperes a perújítási eljárás során sem tudta bizonyítani, hogy a perben vitatott kifizetésekre a felperes érdekében került sor, mivel az általa csatolt okiratokkal nem tudta a perújítási kérelmében előadott új, a kifizetések címzettje és jogcíme körében előterjesztett tényállításait bizonyítani. Ezért a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta az elsőfokú bíróság. A taggyűlési jóváhagyás körében csak megjegyezte, hogy a perújító alperes nem is állította, hogy a taggyűlés jóváhagyta a szerződéseket, mindössze akként nyilatkozott, hogy az ügyletekről a másik tulajdonos tájékoztatta. A taggyűlési jóváhagyás bizonyítása pedig az alperest terhelte. Miután a felperes vitatta a perújítás alapját képező szerződések alaki érvényességét és tartalmi valódiságát és az alperes bizonyította az okiratok alaki érvényességét, míg a szerződések tartalmi valódiságának megdöntésére csatolt jegyzőkönyveket, hatósági válaszokat szabad bizonyítás elvéből következően nem volt a fél elzárva attól, hogy más eljárások során készült jegyzőkönyveket, azaz közokiratokat csatoljon állításának bizonyítására. A perújított felperes által csatolt jegyzőkönyveket, hatósági iratokat ezért bizonyítékokként vette figyelembe és a többi bizonyítékkal együtt értékelte. Az okiratok megtalálása körében indítványozott bizonyítást, mint szükségtelent mellőzte. A perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján határozott.

[6] A perújító alperes a fellebbezésében elsődlegesen az ítélet megváltoztatását és a perújítási kérelmének helyt adva a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a kereset elutasítását, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra kötelezését kérte. Hivatkozott az elsőfokú bíróság 9. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben rögzített Pp. 3. § (3) bekezdése szerinti tájékoztatására. Megítélése szerint az okiratok valódisága bizonyítást nyert, a szerződések, teljesítés igazolások, számlák maradéktalanul megfelelnek a Pp. 196. § (1) bekezdése szerinti alaki követelményeknek, így az ellenkező bizonyításáig teljes bizonyítékul szolgálnak arra, hogy kiállítóik az abban foglalt nyilatkozatokat megtették, elfogadták, magukra kötelezőnek ismerték el. Álláspontja szerint az okiratokkal kapcsolatban meg kell különböztetni a „valóságnak megfelelés” és a „valódiság” fogalmát. A Pp. 195. §-ához fűzött Kommentár magyarázatában foglaltakra utalt és a jogi szakirodalomban fellelhető általánosan elfogadott álláspontra, szóhasználatra, amelyekből következően az ellenérdekű fél az okiratokkal kapcsolatban kizárólag azok valódiságát vonhatja kétségbe és a bizonyító fél kizárólag e körben kötelezhető bizonyításra. A valóságnak megfelelés tekintetében a törvényi vélelemre figyelemmel ellenbizonyításnak van helye. A perújított felperes a magánokirat valódiságát vonta kétségbe és a kioktatás során a bíróság kizárólag e körben kötelezte bizonyításra, így a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a felperest terhelte volna annak bizonyítása a szerződés és számla tekintetében, hogy alaki valódiságuk ellenére a bennük szereplő tények nem felelnek meg a valóságnak, felek valódi akaratának. A bizonyítás eredménytelensége pedig a felperes terhére esik. Az ítélet [71]-[84] bekezdéseiben írtakkal kapcsolatban részletes észrevételeket adott elő. Utalt a per során mind

e körben tett előadásaira. Kiemelte, hogy a megengedhetőség tárgyában folyamatban volt eljárásban hozott jogerős végzéshez a Pp. 360. § szerinti anyagi jogerő hatás fűződik. Az okiratok fellelésének körülményei nem képezhették ismételt vizsgálat tárgyát. Az átadási listával kapcsolatban a felajánlott bizonyításra, az önkormányzat sms üzenetére és az azt követő történésekre továbbá a Ptk. 4. § (4) bekezdésére hivatkozott a tekintetben, hogy a felperes felszólítást követő több mint két és fél év alatt nem gondoskodott a megtalált kartondoboz átvételéről, elszállításáról. Az elfogultság körében tartotta értékelendőnek a tanúk vele való szoros gazdasági, illetve munkaviszonyát. Sérelmezte a bizonyítékok mérlegelését, ezen belül azt is, hogy az elsőfokú bíróság jelentőséget tulajdonított a korábban évekig egy háztartásban élő tanúknak formailag, tartalmilag azonos fax és email üzenetének. Visszautasította, hogy ő, illetőleg a tanúk érdemi egyeztetést folytattak. Megítélése szerint dr. személy³ tanú meghallgatása során egyértelműen megerősítette a szerződés tényét, az üzleti kapcsolat meglétét, a szerződések tartalmi valóságát. Az egyéb eljárásokban keletkezett meghallgatási, kihallgatási tanúvallomásokat tartalmazó jegyzőkönyveket a jelenlegi perújítási eljárásban nem tartotta a Pp. 163. § (1) bekezdése, 166. § (1) bekezdése szerinti tanúvallomásoknak, illetve a csatolt dokumentumok, a tanúbizonyítást, mint bizonyítási eszközt nem helyettesítik, ezért a tanú meghallgatási jegyzőkönyvek a bizonyítékok között nem lettek volna figyelembe vehetők. Ezt lényeges eljárási szabálysértésnek tartotta, amely az érdemi elbírálásra kihatással volt, így a Pp. 252. § (2) bekezdés alkalmazására ad alapot. Érvelt a közvetlenség elve mellett. A teljes bizonyító erejű magánokiratok valóságnak megfelelése körében a felperes ellenbizonyítási kötelezettsége és annak elmulasztása alapján álláspontja szerint az általa csatolt okiratokat valódinak, érvényesnek kell tekinteni, így az abban foglalt nyilatkozatok valóságok, érvényesek, így alkalmazandó a Pp. 3. § (5) bekezdés második mondata, azokat az elsőfokú bíróság köteles lett volna figyelembe venni. Az ítélet indokolása [84] bekezdésében hivatkozott alkotmánybírósági határozatot a jelen perújítás során előadott tényekkel nem tartotta összefüggésbe hozhatónak. Alaptalannak tartotta az elsőfokú bíróság hivatkozását a BTK-ra. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta a Pp. 3. § (3) bekezdése szerinti megfelelő kioktatását. Utalt az alapeljárás során a 3. és 48. sorszámú jegyzőkönyvben foglaltakra, valamint az elsőfokú ítélet indokolásában írtakra, továbbá a több beadványában kifejtett jogi álláspontjára. Megítélése szerint nem volt vitatott tény a tranzakciók megtörténte, időpontja, módja, kedvezményezettje, az okiratok tartalmi valóságával szemben a felperesi ellenbizonyítás elégtelen volt, így a tranzakciók tekintetében a felperessel szembeni jogszabályban előírt elszámolási kötelezettségét maradéktalanul teljesítette. A cég⁵ Kft. vonatkozásában kiemelte, hogy az okiratok valóságának bizonyítására kötelezésnek eleget tett. Vitatta az elsőfokú ítélet indokolása [103] bekezdésében foglaltakat, illetőleg hivatkozott a felperest terhelő bizonyításra. Értetlenségét fejezte ki az ítélet indokolás [109] bekezdésében foglaltak tekintetében, míg a [113] bekezdésében írtakkal kapcsolatban a 2022. április 6-i beadványában írtakra utalt. Az elsőfokú bíróság által felhívott, a pénztár bizonylatolás rendjére és házi pénztár kezelésére vonatkozó eseti döntést nem tartotta a társaságnak az ügyvezetővel szembeni követelésére irányadónak, mivel alapvető különbség van a két eljárás között, a bizonyítási teher kiosztása és az alkalmazandó bizonyítási módok, eszközök tekintetében. Utalt a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Kfv.I.35.424/2017/7. számú eseti döntésére, valamint a Számviteli törvény 166. §-ára. A taggyűlési jóváhagyás hiányával kapcsolatos bírósági megállapításokat iratellenesnek, jogellenesnek minősítette. Rámutatott, hogy a felperes az alapeljárás során a taggyűlési jóváhagyás esetleges hiányára sem tényelőadást nem tett és nem csatolta a társasági szerződést, mint bizonyítékot. Az ezzel kapcsolatos tényelőadást, illetőleg bizonyítékot csak a perújítás során tett felperes, így olyan új tényelőadás és új bizonyíték, ami csak új perújítási kérelem keretei között lett volna vizsgálható. Hivatkozott a Pp. 260-262. §-aira, a Ptk. 4. § (4) bekezdésére. A fellebbezése kiegészítésében hangsúlyozta, hogy az

alapeljárás során a körben, hogy a per tárgyává tett tranzakciók a felperes érdekében vagy azzal ellentétesen kerültek teljesítésre, érdemi bizonyítás nem folyt. Megítélése szerint miután az alapeljárásban nem, csak a perújítási eljárásban álltak rendelkezésre az okiratok, így a bíróságnak részletes bizonyítást kellett volna lefolytatnia részletes kioktatás mellett, hogy a per tárgyává tett tranzakciók a felperesi gazdasági társaság érdekében álltak-e vagy sem. Azt figyelembe kellett volna venni, hogy a kérdéses időszakban a felperesnek semmilyen irodai funkciót biztosító helyiség nem volt a tulajdonában, birtokában. Humán erőforrással, alkalmazottakkal nem rendelkezett és tárgyi eszköz sem állt rendelkezésére, mellyel szemben azonban tényleges üzleti tevékenységet folytatott, amelyhez szükséges infrastruktúrát a cég1 Kft. ügyviteli menedzsment szolgáltatási tevékenységként biztosította a felperes számára.

[7] A perújított felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, mint érdemben helytállót. Fenntartotta az eljárás során tett nyilatkozatait. Hangsúlyozta, hogy az alperest terhelte a bizonyítást, hogy mindazon kifizetések, amelyekre vonatkozóan a kereset előterjesztésre került, megfelelő jogalapon és a cég érdekében történtek. Utalt a Pp. 267. § (1) bekezdésére, amely a perújítás érdemi tárgyalásának kereteit megszabja. Így a bírósági gyakorlatra is hivatkozással rámutatott, hogy a perújító alperest terhelte annak bizonyítása és a perújítási kérelem keretei között is csak az volt vizsgálható, hogy a perújítási kérelemhez másolatban csatolt iratok a többi, alapeljárásban értékelt bizonyítékokkal egybevetve alkalmasak-e kétséget kívül és hitelt érdemlő megállapításra a tekintetben, hogy az alapeljárás tárgyát képező átutalások és készpénzfelvételek megfelelő jogalapon a cég érdekében történtek. Igazolják-e tételesen a kifizetések ellentételezését, a cég vagyoni eszközeivel való elszámolást, továbbá azt, hogy az alperes a kifizetések során a gazdasági társaság ügyvezetését ellátó személytől elvárható gondossággal, a gazdasági társaság érdekeinek elsődlegessége alapján járt el. A teljes bizonyító erejű magánokirattal kapcsolatban hivatkozott a Kúria Pfv.20.778/2020/5. számú precedens képes határozatában foglaltakra. Megítélése szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítás anyagának szabad és okszerű mérlegelésével jutott arra a helyes következtetésre, hogy a perújítási kérelemhez csatolt okiratok tartalma nem valós. Részletesen kifejtette a közvetlenség elvére épülő álláspontját eseti döntésekre is hivatkozással az alperesi fellebbezésre. Megítélése szerint az elsőfokú bíróság az okiratok tartalmi valódiságának vizsgálata során helyesen vonta mérlegelési körébe az egyéb bizonyítékokat, körülményeket és azokból helytálló és okszerű, a logikai és tapasztalati törvényszerűségeknek is megfelelő következtetéseket vont le. Részletesen vitatta a fellebbezési okfejtéseket. Kifejtette az anyagi jogerő, illetőleg a perújítási eljárás megengedő állásfoglalás és az érdemi határozatra tartozás közötti különbséget a jelen perújítási eljárásra vetítve. Rámutatott a perújító alperesnek az okiratok bemutatásával kapcsolatos pervitelére, ellentmondásra és ennek alapján az okiratok tartalmi valódisága tekintetében figyelembe veendőkre. Részletesen utalt a perújító alperesnek a perújítás megengedhetősége tárgyában hozott végzés elleni fellebbezésében foglalt állításaira és ehhez képest a per újbóli tárgyalása során tett alperesi nyilatkozatokra. Kiemelte, hogy az alapperben, valamint a perújítási kérelemhez sem került olyan okirat benyújtásra, amely a felperes bankszámlájáról kivett készpénznek bármely társaság részére történt átadását igazolná, a készpénz kifizetések kedvezményezettje nem állapítható meg. Tévesnek tartotta a perújító alperes által idézett kúriai eseti döntés alkalmazhatóságát. Fenntartotta észrevételeit és ismételten hivatkozott az alperes rosszhiszemű pervitelére, szavahihetőségének hiányára.

[8] A fellebbezés nem alapos.

[9] A perújító alperes a perújítási kérelmét kartondobozban, másolatban fellelt okiratokra alapítva terjesztette elő, új tények előadása mellett. Az ítéltábla a perújítási kérelmet, mint érdemi tárgyalásra alkalmatlant elutasító elsőfokú végzés megváltoztatásával engedélyezte a perújítást. A jogerős végzés meghozatalakor vizsgált körülmények alapján arra a megállapításra jutott, hogy az alperes által perújítási okként megjelölt, és a jogerős ítélettel el nem bíralt bizonyítékok, illetve tényelőadások – elbírálásuk esetén – reá kedvezőbb határozatot eredményezhettek volna. A perújítás érdemi tárgyalása során azonban olyan további körülményekre derült fény, amely alapján a végzésben levonttól eltérő következtetés vonható le az alperes önhibájának fennállása körében.

[10] A perújító alperes a perújítási kérelmében olyan másolatban rendelkezésére álló új bizonyítékokra hivatkozott, amelyekre vonatkozóan a 2021. október 12. napján tartott tárgyaláson azt adta elő, hogy azok eredetije rendelkezésére áll. Amennyiben az előadása szerint településben másolatban fellelt okiratok eredetije is a birtokában van, kizárólag akként lehetséges, hogy azokkal már korábban, az alapeljárás során is rendelkezett. Ezek birtokában nem volt akadálya sem annak, hogy az alperes eljárásban hivatkozzék a perújításban előadott tényállításokra, sem annak, hogy az eredeti okiratokat már akkor becsatolja. Ennek alapján megállapítható, hogy az alperes nem önhibáján kívül adta elő védekezése körében a releváns tényeket, és nem csatolta az okirati bizonyítékait.

[11] Alaptalanul hivatkozott a fellebbezés a perújítás megengedhetősége körében hozott másodfokú végzés anyagi jogerejére. Anyagi jogerő hatás a Pp. 229. § (1) bekezdése értelmében kizárólag jogerős ítélethez fűződik, a perújítást megengedő végzéshez azonban nem. E végzéshez a Pp. 227. § (1) bekezdése szerinti kötőerő fűződik. Éppen e kötőerő miatt a perújítás jelen szakaszában már nincs arra eljárásjogi lehetőség, hogy az előbb írtak jogkövetkezményét a perújítás meg nem engedhetősége miatt a kérelem elutasítása útján vonja le a bíróság. Ugyanakkor nem maradhat jogkövetkezmény nélkül az alperes alapperben fennállt önhibája. Az ítéltábla úgy ítélte meg, hogy ennek levonható jogkövetkezménye az előadott tények érdemi vizsgálata, valamint a rendelkezésre bocsátott új bizonyítékok értékelése mellőzésével a jogerős ítélet hatályában fenntartása.

[12] A rendelkezésre álló adatok szerint az alperes nagyszámú és forgalmú gazdasági társaságnak volt az ügyvezetője, így az egyes gazdasági társaságok minden egyes jogviszonyáról, így a felperes valamennyi ügyletéről nem feltétlenül kellett tudnia, azonban az iratok rendelkezésre állása esetén elvárható volt, hogy emlékezzen az egyes cégekkel kötött szerződésekre, kifizetésekre. A fentebb kifejtettekre figyelemmel, így az alapeljárásban megjelölt és jelen perújítási eljárásban is irányadó bizonyítási kötelezettség alapján a perújító alperes a bizonyítási kötelezettségét önhibája miatt nem tudta teljesíteni.

[13] Azonban abban az esetben azonban, amennyiben a perújító alperes önhibája ellenére vizsgálni kell a perújítási kérelemben előadott tényeket, továbbá értékelni kell az új

bizonyítékokat, az ítéltábla alapvetően egyetért az elsőfokú bíróság álláspontjával. E tekintetben az alábbiakra mutat rá:

[14] A perújítási eljárásban a perújító felet terheli bizonyítási kötelezettség. Így nemcsak az alapeljárásban helytállóan kiosztott bizonyítási teher alapján terhelte bizonyítási kötelezettség a perújító alperest, hanem a perújítás alapjául felhozott tények, az alapeljárásban hozott döntéssel szemben annak megváltoztatására alapot adó tények, körülmények tekintetében is. Ezért a perújító alperest terhelte a bizonyítás a perújítási eljárásban csatolt magánokirat tekintetében, az abban foglalt nyilatkozat megtétele, tartalma tekintetében is. Az elsőfokú bíróság ezért eljárási szabálysértés nélkül vizsgálta a csatolt okiratok alaki érvényességét, valamint tartalmi valóságát, és ezen okirati bizonyítékokat helytállóan mérlegelte valamennyi egyéb bizonyítékkal összevetve. Az okiratok előkerülésének rendhagyó körülményeit, az okiratok keletkezési idejének aggályosságát és ezzel összefüggésben a tanúk szavahihetőségét is helytállóan értékelte az elsőfokú bíróság. Annak sem volt eljárási akadálya, hogy a felperes perújítási eljárásban előterjesztett bizonyítékait, a más eljárásban keletkezett, de a per tárgyává tett bizonyítékokat is mérlegelje. Az alapeljárásban rendelkezésre álló bizonyítékokra is figyelemmel kellett összevetnie és mérlegelnie az elsőfokú bíróságnak a perújítási eljárásban rendelkezésre álló újabb bizonyítékokat, és ennek alapján azt megítélnie, hogy a perújító alperes kétséget kizáróan tudta-e bizonyítani, hogy a perbeli kifizetések adott szolgáltatás ellenértékeként, a felperes érdekében történtek. Mindezek kiemelésével az elsőfokú bíróság a bizonyítási teher alapján helytállóan mérlegelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat és azokból okszerű következtetéseket vont le. A másodfokú bíróság mind e körben maradéktalanul osztotta az elsőfokú ítélet indokolásában írtakat. Allappal állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a perújítás alapjául csatolt okiratok nem tényleges gazdasági tevékenységet tükröznek és erre tekintettel az alperes az őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek nem tett eleget, amelyből következően a jogerős ítélet hatályban tartásának volt helye.

[15] Mindezek kiemelésével lényeges eljárási szabálysértés hiányában érdemben felülbírálván az elsőfokú bíróság döntését az ítéltábla osztotta az elsőfokú bíróságnak a bizonyítékok helytálló mérlegelésével levont okszerű következtetéseit, érdemi döntését.

[16] Az ítéltábla a fentiek értelmében a Pp. 269. § szerint a Pp. 253. § (2) bekezdés alapján az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

[17] A perújító alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért az ítéltábla a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján határozott a másodfokú perköltség viseléséről, melyben a perújított felperest képviselő ügyvéd díját számolta el a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) (5) (6) bekezdés és 4/A. § (1) bekezdés szerint a fellebbezési pertárgyértékhez képest a kifejtett ügyvédi tevékenység alapulvételével mérlegelés útján.

Dr. Németh László s.k.
a tanács elnöke

Dr. Merőtey Anikó s.k.
Ágnes s.k.
előadó bíró

Dr. Molnár
bíró